

President Henry B. Eyring

První řádce v Prvním předsednictvu

5. Viz „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford“, Utah State Historical Society, Manuscript A 719; „Remembering the Rescue“, *Ensign*, Aug. 1997, 47.
6. Sloučeno a zkráceno z e-mailu, který napsala Monica Sedgwicková, presidentka Mladých žen kůlu Laguna Niguel Kalifornie, a z proslovu, který pronesla Leslie Mortensenová, presidentka Mladých žen kůlu Mission Viejo Kalifornie.
7. Z článku nazvaného „Why Do We Let Them Dress Like That?“ (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3); jedna pozorná židovská matka obhajuje měřítka pro oblékání a mravní čistotu a vyzdvihuje příklad mormonských žen.
8. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
9. Viz Putnam a Campbell, *American Grace*, 244–245.
10. Viz Putnam a Campbell, *American Grace*, 504.
11. Nauka a smlouvy 81:5; viz také Mosiáš 4:26.
12. Nauka a smlouvy 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), str. 22.
14. Viz *Handbook 2*, oddíl 6.1.
15. Viz *Handbook 2*, oddíl 4.5.
16. Viz Emily Matchar, „Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs“, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Tato samozvaná feministka a ateistka tuto úctu uznává a říká, že je závislá na čtení blogů mormonských žen v domácnosti.
17. Z rozhovorů s prezidentem kůlu Tonga Ha'akame, Lehonitaim Mateakim (který následně sloužil jako prezident misie Papua Nová Guinea); a s presidentkou Pomocného sdružení kůlu Leinatou Va'enukuovou.
18. Viz D'Vera Cohn a Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage“, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Počet narozených dětí se v mnoha zemích rovněž výrazně snižuje. Nazývá se to „demografická zima“.
19. „A Troubling Marriage Trend“, *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, citát z článku na msnbc.com.
20. Viz Simon Collins, „Put Family before Money-making Is Message from Festival“, *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church“, *Ensign*, Nov. 1996, 69; viz také Spencer W. Kimball, „Our Sisters in the Church“, *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. „Jak sestry v Sionu“, *ZNPPD 2*, č. 94.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. vyd. (2009), 338–339.

Příležitosti konat dobro

Pánův způsob pomoci těm, kteří mají časné potřeby, vždy vyžaduje lidi, kteří z lásky zasvěcují sebe i to, co mají, Bohu a Jeho dílu.

Drazí bratři a sestry, svým poselstvím bych rád vzdal čest a chválu tomu, co Pán udělal a dělá pro to, aby sloužil chudým a potřebným mezi svými dětmi na zemi. Miluje své potřebné děti a také ty, kteří chtějí pomáhat. A vytváří způsoby, jak požehnat těm, kteří pomoc potřebují, i těm, kteří ji budou poskytovat.

Náš Nebeský Otec slyší modlitby svých dětí, které po celé zemi úpěnlivě prosí o jídlo, aby se mohly najíst, o oblečení, aby se oblékly, a o důstojnost nabytou tím, že jsou schopny se postarat samy o sebe. Takové prosby k Němu přicházejí již od doby, kdy na zemi umístil muže a ženy.

O těchto potřebách se dovídáte v místě, kde žijete, i z celého světa. Vaše srdce je často pohnuto soucitem. Když narazíte na někoho, komu se nedaří najít si zaměstnání, pocítujete touhu pomoci. Pocítujete ji tehdy, když navštívíte domov vdovy a vidíte, že nemá co jíst. Pocítujete ji tehdy, když vidíte fotografie plačících dětí, jak sedí u trosk svého domu zničeného zemětřesením nebo ohněm.

Protože Pán slyší jejich pláč a pocítuje váš hluboký soucit s nimi, poskytuje již od počátku času možnosti, jak Jeho učedníci mohou pomáhat. Vyzývá své děti, aby zasvětily svůj

čas, prostředky i samy sebe a aby se k Němu připojily ve službě druhým.

Jeho způsob pomoci je občas nazýván životem podle zákona zasvěcení. V jiné době byl Jeho způsob nazýván sjednoceným řádem. V naší době je nazýván církevním programem sociální péče.

Název a podrobnosti těchto způsobů se mění tak, aby odpovídaly potřebám a okolnostem lidí. Avšak Pánův způsob pomoci těm, kteří mají časné potřeby, vždy vyžaduje lidi, kteří z lásky zasvěcují sebe i to, co mají, Bohu a Jeho dílu.

Vyzývá nás a přikazuje nám, abychom se podíleli na Jeho díle a pozvedali potřebné. Smlouvu, že tak budeme činit, uzavíráme ve vodách křtu a ve svatém chrámu Božím. Tuto smlouvu obnovujeme v neděli, když přijímáme svátost.

Mým dnešním záměrem je uvést některé příležitosti, které nám Pán poskytuje pro pomáhání potřebným. V tomto krátkém čase nemohu mluvit o všech. Mou nadějí je to, že obnovíte a upevníte svůj závazek jednat.

Existuje jedna píseň o oné Pánově výzvě k tomuto dílu, kterou si zpívám již od malička. V dětství jsem věnoval pozornost spíše její veselé melodii než síle jejích slov. Modlím se o to, abyste

sílu těchto slov dnes pocítili v srdci i vy. Poslechněme si ta slova znovu:

*Zdali dobrý čin jsem dneska vykonal
nebo pomohl ztrápeným?*

*Komu zmírnil jsem žal, když byl
nešťastný a lkal?*

Co v odpověď říci smím?

*Že bližnímu svému jsem prozářil den,
když sdílel jsem s ním jeho splín?*

*Byl jsem s nemocným, slabým, bych
naslouchal jen,*

byl jsem ve chvíli potřebné s ním?

*Tak vstávej a neztrácej čas,
hned můžeš se do práce dát,
konej dobro, ať vidíš, jak svět kolem
měníš,*

vždyť stačí druhým dobro přát.¹

Pán nám všem pravidelně posílá varovné signály. Někdy můžeme z něčeho nic pocítit soucit vůči někomu potřebnému. Otec mohl mít takový pocit, když uviděl své dítě upadnout a odřít si koleno. Matka mohla mít takový pocit, když v noci uslyšela ustrašený pláč svého dítěte. Syn nebo dcera mohli soucítit s někým ve škole, kdo se zdál být smutný nebo vylekaný.

Na nás všechny někdy zapůsobily pocity soucitu vůči druhým, které ani neznáme. Například když jste slyšeli zprávy o tom, jak se Pacifikem valí vlny způsobené zemětřesením v Japonsku, měli jste starost o ty, kterým to může ublížit.

Soucit pocítovaly i tisíce z vás, když jste se dozvěděli o záplavách v Queenslandu v Austrálii. Zprávy v médiích hlásily především odhady počtu potřebných. Ale mnozí z vás jste pocítovali bolest oněch lidí. Na varovný signál zareagovalo více než 1 500 dobrovolníků-členů Církve v Austrálii, kteří přišli pomoci a poskytnout útěchu.

Svůj soucit proměnili v rozhodnutí jednat podle svých smluv. Byl jsem svědkem požehnání, která přicházejí k potřebnému, který přijme pomoc, i k tomu, kdo se chopí příležitosti a pomoc poskytne.

Moudří rodiče spatřují v každé potřebě druhých způsob, jak vnést požehnání do života svých synů a dcer. Tři děti nedávno přinesly k našim dveřím misky s výtečnou večeří. Jejich rodiče věděli, že potřebujeme

pomoc, a zapojili své děti do příležitosti posloužit nám.

Tito rodiče svou šlechetnou službou požehnali naši rodině. Tím, že se rozhodli zapojit do dávání své děti, zajistili požehnání i svým budoucím vnoučatům. Když od nás tyto děti odcházely, jejich úsměvy mě utvrdily v tom, že se tak stane. Budou vyprávět svým dětem o radosti, kterou pocítovaly, když laskavě sloužily ve jménu Páně. Vybavuji si tento pocit tichého uspokojení z dětství, když jsem na žádost svého otce vytrhával plevel u sousedů. Kdykoli jsem požádan, abych ze sebe něco dal, vzpomenu si na slova písně „Sladké je nám, Bože, Králi“² a věřím jim.

Vím, že tato píseň byla napsána proto, aby popsala radost, která přichází tehdy, když uctíváme Pána o sabatu. Ale tyto děti s jídlem u našich dveří pocítovaly radost z konání Pánova díla i ve všední den. A jejich rodiče spatřili příležitost udělat něco dobrého a zajistit radost dalším generacím.

Pánův způsob péče o potřebné poskytuje i další příležitost, jak rodiče

mohou požehnat svým dětem. Viděl jsem to jednou v neděli v jedné kapli. Malé dítě podalo biskupovi obálku s příspěvkem své rodiny, když před shromážděním svátosti vcházel do kaple.

Tu rodinu i toho chlapce jsem znal. Rodina se zrovna dozvěděla o někom, kdo v jejich sboru potřeboval pomoc. Když chlapcův otec vkládal do obálky štedřejší postní oběť než obvykle, řekl svému dítěti něco v tomto smyslu: „Dnes jsme se postili a modlili za potřebné. Především prosím za nás tuto obálku biskupovi. Víím, že ji dá na pomoc těm, kteří mají větší potřeby než my.“

Místo vzpomínek na hlad bude tento chlapec na onu neděli vzpomínat s hřejivým pocitem. Z jeho úsměvu a z toho, jak pevně držel onu obálku, bylo zřejmé, že pociťoval velikou důvěru svého otce, že předá rodinnou oběť ve prospěch chudých. Na tento

den bude pamatovat, až bude jáhnem, a možná i na věky.

Stejně štěstí jsem viděl ve tváři lidí, kteří před lety pomáhali ve jménu Páně v Idahu. V sobotu 5. června 1976 se protrhla Tetonská přehrada. Jedenáct lidí přišlo o život. Tisíce musely během několika hodin opustit svůj domov. Voda strhla několik domů. A stovky domů se staly obyvatelné jen díky úsilí a prostředkům, které daleko přesahovaly možnosti jejich majitelů.

Ti, kteří se o tragédii doslechli, pociťovali soucit, a někteří také výzvu udělat něco prospěšného. Sousedé, biskupové, presidentky Pomocného sdružení, vedoucí kvor, domácí učitelé a navštěvující učitelky opustili svůj domov a zaměstnání, aby mohli uklízet zaplavené domy druhých.

Jeden manželský pár se vrátil z dovolené do Rexburgu krátce po povodni. Nešli se ani podívat na

svůj dům. Místo toho se obrátili na biskupa a zeptali se ho, jak mohou pomoci. On je poslal za jednou potřebnou rodinou.

Po několika dnech se šli podívat na svůj dům. Byl pryč, při povodni ho odnesla voda. A tak šli znovu za biskupem a zeptali se ho: „A co chcete, abychom dělali teď?“

Ať žijete kdekoli, byli jste svědky onoho zázraku, jak se soucit mění v nesobeckou službu. Možná to nebylo následkem velké přírodní katastrofy. Já jsem toho byl svědkem v jednom kněžském kvoru, kdy se jeden bratr postavil a začal mluvit o potřebách někoho, kdo hledal práci, aby mohl zaopatřit sebe a rodinu. Místnost byla naplněna soucitem, a někteří navrhovali jména lidí, kteří by mohli onoho člověka, který hledá práci, zaměstnat.

To, k čemu došlo v tomto kněžském kvoru a k čemu došlo i v zaplavených domech v Idahu, je projev Pánova způsobu pomoci těm, kteří jsou ve veliké nouzi, aby se stali soběstačnými. Pociťujeme soucit a vííme, jak jednat podle Pánova způsobu, abychom pomohli.

Letos oslavujeme 75. výročí církevního programu sociální péče. Byl založen proto, aby uspokojil potřeby těch, kteří následkem toho, co dnes nazýváme „Velkou hospodářskou krizí“, přišli o zaměstnání, farmu nebo dokonce o domov.

Veliké časné potřeby dětí Nebeského Otce jsou znovu aktuální, jako tomu bylo a jako tomu bude ve všech dobách. Zásady církevního programu sociální péče neplatí jen v jednom období nebo na jednom místě. Platí za všech dob a na všech místech.

Tyto zásady jsou duchovní a věčné. Z tohoto důvodu nám to, když jim porozumíme a když si je zasadíme hluboko do srdce, umožní vidět

příležitosti k poskytnutí pomoci a chopit se jich, kdykoli a kdekoli nás o to Pán požádá.

Zde jsou některé zásady, které vedly mě, když jsem chtěl pomoci Pánovým způsobem a když mně pomohli druzí.

Zprv – všichni lidé jsou šťastnější a pocítují větší sebeúctu, když dokáží zaopatřit sebe i svou rodinu a pak podat pomocnou ruku druhým a pečovat o ně. Jsem vděčný za ty, kteří pomohli mně uspokojit mé potřeby. Ještě vděčnější jsem za ty, kteří mi během těch let pomáhali stát se soběstačným. A nejvděčnější jsem za ty, kteří mi ukázali, jak mohu používat část svého nadbytku k pomoci druhým.

Zjistil jsem, že způsob, jak získat nadbytek, je utrácet méně, než vydělám. Díky tomuto nadbytku jsem se mohl naučit, že je opravdu lepší dávat, než přijímat. Tak tomu je částečně proto, že když pomáháme Pánovým způsobem, On žehná nám.

President Marion G. Romney řekl o sociální péči toto: „V této práci, i když dáváte, nemůžete zchudnout.“ A pak citoval svého presidenta misie, Melvina J. Ballarda, který řekl: „Člověk nemůže dát Pánovi kůrku, aniž by od Něj dostal zpět celý bochník.“³

V životě jsem poznal, že to je pravda. Když jsem štědrý vůči potřebným dětem Nebeského Otce, je štědrý i On ke mně.

Druhá zásada evangelia, která mě v práci sociální péče provází, je moc a požehnání pramenící z jednoty. Když spojíme ruce ve službě potřebným, Pán sjednotí naše srdce. President J. Reuben Clark ml. to popsal takto: „Poskytování služby ... přináší pocit společného bratrství, když muži všech zkušeností a profesí pracují bok po boku na zahradě sociální péče nebo na jiném projektu.“⁴

Onen silnější pocit bratrství platí jak pro příjemce, tak pro toho, kdo

dává. S mužem, s nímž jsem bok po boku odklízěl bahno v jeho vyplaveném domě v Rexburgu, nás dodnes cosi spojuje. Pocítuje větší osobní důstojnost díky tomu, že udělal vše, co mohl, pro sebe i pro svou rodinu. Kdybychom pracovali sami, oba bychom přišli o duchovní požehnání.

To mě vede k třetí zásadě týkající se sociální péče: Zapojte do práce i svou rodinu, aby se mohli naučit postarat se sami o sebe tak, jak se starají o druhé. Vaši synové a dcery, kteří s vámi pracují na službě potřebným, s větší pravděpodobností pomohou i sobě navzájem, až to bude potřeba.

Čtvrtou cennou zásadu církevní sociální péče jsem poznal jako biskup. Přišla následováním příkazu v písmech, abychom vyhledávali chudé. Biskupovou povinností je vyhledávat ty, kteří potřebují pomoc i poté, co oni i jejich rodina udělali, co mohli, a poskytovat jim pomoc. Zjistil jsem, že Pán sesílá Ducha Svatého, aby umožnil naplnit slova „hledejte, a naleznete“⁵, když pečujeme o chudé, stejně jako když hledáme pravdu. Ale také jsem poznal, že je dobré zapojit do tohoto hledání i presidentku Pomocného sdružení. Ona může obdržet zjevení ještě předtím, než ho obdržíte vy.

Někteří z vás budete tuto inspiraci potřebovat v následujících měsících. V rámci oslav 75. výročí církevního programu sociální péče budou členové po celém světě vyzváni, aby se zúčastnili „dne služby“. Vedoucí a

členové budou při přípravě konkrétních projektů usilovat o zjevení.

Pro plánování vašeho projektu služby vám dám tři rady.

Zprv – připravte sebe i ty, které vedete, duchovně. Pouze tehdy, jsou-li díky Spasitelovu Usmíření obměkčena srdce, můžete jasně vidět, že cílem projektu je požehnat, duchovně i časně, životu dětí Nebeského Otce.

Mou druhou radou je to, abyste jako příjemce této služby vybrali ty z království nebo z obce, jejichž potřeby se dotknou srdce těch, kteří onu službu budou poskytovat. Lidé, kterým budou sloužit, pocítí jejich lásku. A to v nich může probudit vděčnost, jak slibuje ona píseň, mnohem účinněji než to, že uspokojují jen jejich časné potřeby.

Má poslední rada je ta, abyste čerpali sílu z pout svazujících jednotlivé rodiny, kvora, pomocné organizace a lidi, které ve své obci nebo městě znáte. Pocity jednoty znásobí ony pozitivní dopady služby, kterou budete poskytovat. A tyto pocity jednoty v rodinách, v Církvi i ve společnosti budou silít a stanou se trvalým dědictvím na dlouho poté, co váš projekt skončí.

Toto je má příležitost říci vám, jak moc si vás vážím. Díky milující službě, kterou jste ve jménu Páně prokázali, mi lidé, kterým jste pomohli, a se kterými se po celém světě setkávám, vyjadřují vděčnost.

Přišli jste na způsob, jak je pozvednout výše, zatímco jste pomáhali Pánovým způsobem. Vy a pokorní

Přednesl president Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Spasitelovi učedníci, jako jste vy, jste ve službě pustili chléb svůj po vodě, a lidé, kterým jste pomohli, se snaží na oplátku vrátit mně celý bochník vděčnosti.

Stejně projevy vděčnosti získáváte od lidí, kteří s vámi pracovali nebo pracují. Vzpomínám si, jak jsem jednou stál vedle presidenta Ezry Tafta Bensona. Mluvili jsme o službě sociální péče v Pánově Církvi. Překvapil mě svou mladistvou silou, když rozhodil ruce a řekl: „Miluji tuto práci, a je to práce!“

Za Mistra vám vyjadřuji poděkování za vaši práci, při níž sloužíte dětem našeho Nebeského Otce. On vás zná, a vidí vaši snahu, pílí a oběti. Modlím se o to, aby vám požehnal, abyste mohli spatřovat ovoce své práce ve štěstí těch, kterým jste ve jménu Páně pomohli, i těch, kteří pomáhali s vámi.

Vím, že Bůh Otec žije a že slyší naše modlitby. Vím, že Ježíš je Kristus. Vy i ti, kterým sloužíte, můžete být očištěni a posíleni tím, že Mu budete sloužit a dodržovat Jeho přikázání. Můžete vědět, jako to vím já, mocí Ducha Svatého, že Joseph Smith byl Boží prorok, který znovuzřídil pravou a živoucí církev, kterou tato církev je. Svědčím o tom, že president Thomas S. Monson je žijící prorok Boží. Je skvělým příkladem toho, co dělal Pán: chodí, dobře čině. Modlím se o to, abychom se dokázali chopit příležitostí „[pozdvihovat] ruce, které jsou skleslé, a [posilovat] kolena zemdlená“⁶. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Have I Done Any Good?“, *Hymns*, č. 223.
2. „Sladké je nám“, *ZNPPD 1*, str. 22.
3. Marion G. Romney, „Welfare Services: The Savior's Program“, *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark ml., Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. Viz Matouš 7:7–8; Lukáš 11:9–10; 3. Nefi 14:7–8.
6. Nauka a smlouvy 81:5.

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů; a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

S platností od 1. května 2011 navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis ml., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell a Gary W. Walker.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu novým členům Prvního kvora Sedmdesáti, kterými jsou: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern, Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis Jr., W. Christopher Waddell a Kazuhiko Yamashita; a novým členům Druhého kvora